

A tanyai vasut.

Csütörtökön egyszerre a legnagyobb városi tervek élére került a tanyai vasut ügye. Idestova tizenöt éve, hogy a vasut építésének kérdése a helyi közélet hullámain hánykodik, jövőre lesz tíz éve, hogy a közgyűlés nagy többséggel az építés megkezdését elhatározta. A főispán erős keze most olyan lendületet adott ennek az egyszerű ügynek, amelyet itt problémává bonyolítottak, hogy a legkomolyabban bizni lehet abban, hogy a háboru befejezése után rövidesen hozzá lehet fogni a munkálatokhoz. A huszmillió beruházási kölcsön fölvételének kapcsán szóváltottuk ezen a helyen, hogy ezzel a pénzügyi tranzakcióval egyidejűleg a város szakreferensén kívül másnak is hallatni kellene szavát. Szeged nem vehet föl kölcsönt azért, hogy több kamatot fizessen utána, mint amennyiért el tudja helyezni. Határozott rendeltetés nélkül a város akkor sem vehet igénybe kölcsönt, ha többet tud az így szerzett pénzzel keresni, mint amennyibe van neki. Ilyen szerepre a hatóság még átmenetileg is csak úgy vállalkozhatik, ha arról van szó, hogy az a munka, amelyhez hozzáfogunk, eltart két és fél évig és a tanács a város vagyonának gondos sáfáraként ez alatt az idő alatt is minél busásabban akarja gyümölcsöztetni azt a pénzt, amelyet a munkálatok még föl nem emésztettek. Igaz, hogy a pénzügyi tanácsnokur felsorolta azokat az elsőrendű munkákat, amelyek végrehajtását továbbhalasztani nem lehet. Tudunkkal a város régen tul van az ilyen felsoroláson, hiszen például a csatornázásnak éveken át kirendeltsége volt, amely magától a hatóságtól nyert információink szerint sok és alapos munkát végzett.

Ha a kölcsön fölvételének egy véletlenül érkezett kedvező ajánlat adott újból aktualitást, régi terveinknek a megvalósításig való előkészítését az idő parancsolja ránk. A vízvezeték, a csatornázás, a kövezés létesítése elsőrendű városi kötelesség. A kórház építésénél joggal igényelhetünk állami támogatást, vízről és csatornáról a magunk erejéből kell gondoskodni. Nem fog azon kívül ártani, ha a békekötés után közvetlenül elkövetkező események felkészülten találják a várost és szerintünk ehhez a felkészültséghez nem kis mértékben tartozik hozzá az, hogy munkára találjon itthon az a sok-sok — sajnos nem tíz és tizezer — szegedi munkás, aki a lövészárokból visszatér rendes polgári foglalkozásához.

Ritkán adatik hatóságnak alkalom arra, hogy elsőrendű szükségletét kielégítő, értékes intézmények megteremtésével egyidejűleg ilyen nagy célt is szolgálni tudjon. Az alkalmat annyival kevésbé szabad elszalasztani, mert a hatóságnak kötelessége is a kérdéssel foglalkozni, a háboru utáni időkre ép úgy fel kell készülnie, mint a hadseregnek a háborura. Nem lehet arra a kényelmes álláspontra helyezkedni, hogy ez állami kötelesség. A dologban egyébként tévedés is van, azon kívül az állam nem indíthatja meg a munkának azt a tömegét, amelyre szükség van és miért kezdien a város egy munkához 1918-ban, ha 1917-ben is hozzákezdhet, amivel még nagy lokális célt is szolgál.

Ha most itt őszintén meg akarjuk írni a véleményünket a főispánnak a tanyai vasut ügyében való kezdeményezéséről, dicsőítményt kellene róla mondanunk. Ettől tartózkodni kívánunk. Lehetetlen, hogy meg ne tudja a város minden polgára tudása, gazdagságát, tapasztalatait bőséges forrását, realitását a tervezésre erejét és förlhetetlenségét a kivitelle. Hitünk és meggyőződésünk, hogy a tanyai vasut most már megépül. Az ellentétes vélemények idejében tisztázódni fognak. A tanulmányokat és el-

határozásokat friss energiák váltják értékes tettekre és a békekötés után megteesszük az első kapavágást arra, hogy a tanyai vasut

gőzmozdonya diadalmas egységben forraszt hassa össze a nagyság és vagyonosodás útját újra megtaláló várost és tanyát.

A keleti fronton javult a helyzet.

Bécs, június 15. Feltűnő jelenség, hogy az oroszok tegnap tétlenek voltak *Volhinia-ban, az Ikva mellett és Kekat-Galiciában.* A látszat az, mintha rövid pihenőre lenne szüksége az ellenségnek, azonban ennek a föltevésnek ellentmond az a tény, hogy az offenzíva tegnap is tovább tombolt a Boján és Csernovic között lévő Pruth-szakaszon, már pedig ez az orosz hadseregrész is éppen olyan súlyos harcokban állott csapatainkkal, mint a többi.

A Pripettől délre és a Bothmer-hadsereggel szemben álló orosz csapatok aránylagos passzivitását az a szükség sem okozhatta, hogy a hátramaradt trént magukhoz vonják, mert hiszen a tétlenség kiterjedt a felső Ikva és az alsó Strypa mellékére is, amely helyeken az oroszok tudvalevően nem bírták bevonni állásaikat és nem tudták előre jutni.

Azt sem állíthatni, hogy az orosz Putilovka-csoportnál szükségessé vált harci szünet stratégiai tekintetéből terjedt át a szomszédos szakaszokra. Annak a körülménynek, hogy a volhiniai déli csoport elég messze előre nyomult nyugat felé, az lett volna a logikus következménye, hogy az ellenségnek teljes hevésséggel folytatnia kellett volna támadását a Styr-szakaszon is Sokultól Sapanovig, hogy e helyen is visszavonulásra bírassa csapatainkat, mert csak így érhetne volna el, hogy a Sokultól Cartorijskon és Rafalovkán át, va-

lamint a Kreminiecnél elhajló orosz támadófrontot egy magasságha hozzá a lucki orosz hadcsoporthoz vonalával.

Ilyenformán az orosz támadásokban föllépő tegnapi szünet stratégiai magyarázata az a föltevés, hogy az oroszokat valamennyi szakaszon oly rejtenezes veszteségek érték, hogy nem bírták nyomban folytatni támadásaikat és hogy Bukovina észak keleti részében csak azért nem állott be szünet, mert itt kisebb veszteség érte az ellenséget ama körülmény folytán, hogy ezt a szakaszt önként őrítettük ki.

Mialatt tehát az ellenség kimerültnek látszik a Strypánál, Ikvánál és Styrnél, e helyektől kétszáz kilométer távolságra hirtelen erős támadásba fogott a legszélső offenzív szárnyán Baranovicénél. Az ilyen stratégiai szisztémának, enyhén szólva, mindig vannak sebezhető oldalai. Ha az összes jelek nem csalnak, akkor egy ilyen harci vállalkozásnak, amely csak akkor lehet hatásos, ha offenzív lökései közt folyton megvan az összefüggés, kevés kilátása van a tartós sikerre. A baranovicii támadás azt bizonyítja, hogy az orosz hadvezetésnek eddigi harcaiban nagyobb volt a szerencséje, mint a tudománya és hogy a csapatok jobbak, mint a vezérek. Bár még minden lehetőséggel számolni kell, mégis bizonyossággal állítható, hogy harctéri helyzetünk tegnap óta, legalább e pillanatban, lényegesen jobb.

Az oroszok nem tudták áttörni frontunkat.

Bécs, június 15. Ámbár az újjászervezett orosz hadsereg, amelyet a külföldről rengeteg mennyiségű legmodernebb hadianyaggal láttak el, a legutóbbi napokban is új embertömegek előrevonásával új táplálékot adhatott keleti frontunk ellen való támadása erejének, az északkeleti egész helyzet azt mutatja, hogy az orosz támadás frontunkat több helyen vissza tudta ugyan nyomni, de sehol áttörni nem tudta. Ami a harcba vetett erőt illeti, ez a támadás jelentékenyen felülmúlja a múlt évi kárpáti támadást. A támadás területe is sokkal keskenyebb, mint akkor volt. Ezzel szemben csekélynek mondható az a terület, amelyet az oroszok ebben az óriás csatában nyertek, annál is inkább, mert ez a nyereség három egymástól elkülönített szakaszra oszlik szét. A Luck mindkét oldalán és az attól nyugatra elterülő szakaszon elért területnyereség az oroszoknak súlyos veszteségébe került; az alsó Strypánál a területnyereség nem terjed sokkal tovább Bucsacotul és délkeleti Galiciába, a Pruth és a Dnyeszter közt való kitérésünk a Dnyesztertől északra küzdő seregek zárt frontjának teljes megtartásával történt. Ebből az következik, hogy a több mint tíznapi harc gyümölcsét rendkívüli áldozattal fizették meg és ha a tulerőben lévő ellenség el is ért helyi sikert, ennek mélyreható jelentősége

nincs. Bizonyos, hogy az oroszok csapataink visszavonulásakor sok sebesült és sebesületlen katonákat foglyul ejtették, annál is inkább, mert katonáink mindenütt szilárdan kitartottak állásainkban. De bizonyos az is, hogy veszteségünk távolról sem akkora, mint amekkorának az oroszok tüntetik föl. Az ágyuk közül a régi szerkezetűeket, amelyek be voltak építve, ott kellett hagynunk.

A cár távirata Bruszilovhoz

Pétervár, június 15. Miklós cár a főhadiszállásról táviratot intézett Bruszilov tábornokhoz, amelyben gratulál az elért újabb sikerekhez és a többi között a következőket mondja:

Közlje az Önre bízott fronton a parancsnoksága alatt álló mélyen szeretett csapataimmal, hogy büszkeséggel és megelégedéssel tekintek rájuk kivívott sikereik alkalmából. A jó Isten legyen segítségünkre, hogy sikerüljön az ellenséget kiűzni egész területünkről. Meg vagyok győződve róla, hogy csapataink szilárdan ki fognak tartani és továbbra is harcolni fognak, az orosz fegyvereknek dicőségét hozva végig. (M. T. I.)

Az oroszok nagy veszteségei

Basel, június 15. A Baseler Nachrichten nek jelentik Pétervárról: Bruszilov tábornok főhadiszállása, ahol jelenleg Ruszki és Ivanov tábornokok is tartózkodnak, még